

NURULLAH GENÇ

Áruld el, endívia

Repülnek-e ki sasok egy romból
Szerelmem átkel-e hidakon
Hogy lehetsz ilyen szép, nem tudom
Hordozod a földkerekségre örök magvaidd
Míg engem az apadó víz tart fogva
Markomba fogom csókolom a homokot
Míg egy sötét lyukból néz az élet
Kik hívják ki ezt a káprázatot
Áruld el, endívia

Hogy lehetsz ennyire gazella futása
Hogy lehetsz ennyire megtett utak
Hogy lehetsz ennyire oda a Naptól
Hogy lehetsz ennyire a vadon szökőkútja

Nem vagyok szél, nem érek virágokhoz
Nem vagyok fekete ujjú ember
Szempillám széléről lecsúsznak a csillagok
Nem tudhatod, az álom éjszakáin
A színeket életem desztillált
könyvei ölelik magukhoz

Nem vagyok semmibe fújó hóhér
Az északnyugati szélnek adtam lábaim
Áruld el nekem, ki fogja üstökénél a halált
Melyik halott nem tudja merre megy
Te voltál-e az a fénylő, az a tiltott, az a szívtipró
Áruld el, endívia

Hogy lehetsz ennyire felhők nevetése
Hogy lehetsz ennyire fűrj hangja
Hogy lehetsz ennyire közel az ablakhoz
Hogy lehetsz ennyire mennydörgés

Nem vagyok hajóskapitány, nem értek a hajókhoz
Egy titkos óceán árapálya
Morajlást sodor partjaimra
Nem vagyok világítótorony

Előbb távozz e hűtlen országból
Aztán dőlj le egy pusztán, légy hangtalan
Hagyd a darvakat, hogy feletted szálljanak
Gondold át, a hangok miért találják meg egymást
A beszéd kinek az ereiben a vér
Az üdvözlét, mely tőled veszi betűit
Melyik kor tüze bensőmben
Áruld el, endívia

Hogy lehetsz ennyire a lélek építménye
Hogy lehetsz ennyire őrült szerelem
Hogy lehetsz ennyire az élet lámpása
Hogy lehetsz ennyire gyöngydarab

Én nem vagyok félelem az átjárók között
Nem vagyok az ablak robbanása
Az árnyékokat arcukról ismerem
Egy kép néha becsap egy festőt
Egy tárgy egy hordárt
Én még mindig nem őrlött emlékeimben
Hanem a malomban hiszek
Kitől jött ez a mély becsapás
Ez a távolság, ez a brokát
Áruld el, endívia

Hogy lehetsz ennyire tiszta szó
Hogy lehetsz ennyire egy csomag költészet
Hogy lehetsz ennyire egy titokzatos gyertya
Hogy lehetsz ennyire álmok kertje

Én nem vagyok egy karaván rejtélye
Nem tartok az út kanyarjaitól
Kezeim világítanak a félhomályban
Házam bújócskák között

Nevedet említeni mint télen hógolyó
Csak forog szívemben, hegygé dagad
Nyáron leégés a bőrön álmaid
Őszi lelkemet várja egy nomád sátor
Áruld el, endívia

Hogy lehetsz ennyire a szeretet szótagja
Hogy lehetsz ennyire míves álom
Hogy lehetsz ennyire a boldogság kora
Hogy lehetsz ennyire történelem előtti

SZÖLLŐSSY BALÁZS fordításai